

HEARING VS. LISTENING: DOES MEGILLAH REQUIRE KAVANAH?

Lisa Septimus, Yoetzet Halacha of Five Towns and Great Neck; Judaic Studies Instructor, NSHAHS

I. Kavanah in mitzvot – the main Talmudic source

1. תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף כח עמוד א

כפאו ואכל מצה – יצא... אמר רבא זאת אומרת התוקע לשיר יצא...
אלמא קסבר רבא: מצוות אין צריכות כוונה...
ת"ש* היה עובר אחורי בית הכנסת או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת ושמע קול שופר או קול מגילה אם כוון לבו יצא ואם לאו לא יצא. מאי לאו אם כוון לבו לצאת? לא לשמוע. לשמוע, והא שמע? סבור חמור בעלמא הוא.
איתיביה נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע ולא נתכוון שומע לא יצא עד שיתכוון שומע ומשמיע.
בשלמא נתכוון משמיע ולא נתכוון שומע כסבור חמור בעלמא הוא אלא נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע היכי משכחת לה לאו בתוקע לשיר דלמא דקא מנבח נבוהי...
אמר ליה רבי זירא לשמעיה: איכוון ותקע לי.

They sent to inform the father of Samuel: If a man is compelled by force to eat unleavened bread [on Passover], he thereby performs his religious duty... Rava said, we can conclude from this teaching that someone who blows shofar as music fulfills his obligation.

We conclude from this that in Rava's opinion religious precepts do not need to be performed with deliberate intention...

Come and hear: 'If he was passing behind the synagogue, or if his house was adjoining the synagogue, and he heard the sound of the shofar or of the reading of the megillah, if he put his mind to it he thereby performed his religious duty, but if not he did not perform his religious duty'.

Does not this mean, 'if he put his mind to perform his religious duty'?

No; [it means, if he put his mind] to hear.

To hear? But he is hearing?!?

He may think, it is merely a donkey braying.

The following objection was raised against this view: 'If the hearer [of the shofar] put his mind to the act but not the performer, or the performer put his mind but not the hearer, he did not perform his religious duty; [he does not do so] until both hearer and performer put their minds to the act'.

I understand the case where the performer put his mind but not the hearer, as the latter may have thought it was merely a donkey braying. But that the hearer should put his mind and not the performer — how can this happen? Is it not where the latter blows merely to make music?

Perhaps [it refers to a case] where he merely [as it were] barks...

R. Zeira used to say to his attendant, 'put your mind to the act, and blow the shofar for me.'

II. Qualifying both positions

2. שו"ת הרשב"א, א:א:שד"מ

ועוד דמה שאמרו מצוות צריכות כוונה אינו אלא שיכוין לבו לצאת ולא יעשה כמתעסק בעלמא וכענין שאמרו בתקיעת שופר ובכפאווה ואכל מצה

And also that which they said regarding intention it is only that one should intend to fulfill the obligation and not just happen to by chance... in contrast to cases like those in the gemara, in which one was coerced into eating matzah.

3. פירוש המאירי, הקדמה למסכת נדרים

והוא ג"כ שאף למי שאמר מצוות אין צריכות כוונה ל"א זה אלא בדיעבד.

Even according to those that say that *mitzvot* do not require intention, this is only the case in terms of minimal fulfillment.

III. Giving both rationales

4. ספר העקרים ג, כ"ז

כלל גדול יהיה בידך בעשיית המצוות שהכל הולך אחר כוונת הלב כמ"ש חז"ל רחמנא לבא בעי (סנהדרין דף ק"ו ע"א).

It is an important principle for mitzvah performance that the heart determines everything. As Chazal wrote, what God desires is our heart.

5. ליקוטי שפת אמת על הש"ס, ראש השנה כ"ח

בכל מצווה נודע שעיקר רצונו יתברך רצון האדם לעשות בלב שלם ואף על פי כן יוצאין ומברכין ברכת המצוות אף בלי כוונה. ונראה שבאמת בכל מעשה המצווה גופה בלי כוונת העושה נעשה מזה ענין גבוה שכך תלה הקב"ה דברים עליונים במעשה התחתונים

When it comes to any mitzvah, God's primary desire is that we perform the mitzvah with a complete heart. Nevertheless, even without intention, we fulfill our obligation, and we are even able to recite a blessing over the mitzvah performance. But in truth all mitzvah performances accomplish lofty things, even without the intention of the performer. For the Almighty links heavenly matters upon earthly actions.

6. שו"ת אפרקסתא דעניא (ר' דוד בן ר' ברוך קלונימוס שפרבר) ח"ב או"ח סימן קב

ואף אם עושה המצוות בלי כוונה ודעת, מכל מקום יוכל לעשותו מעומקא דלבא בכח אלקיי היושב בסתרי לבבו אף שאינו בהתגלות. הסבר - ודאי שהכוונה היא העיקר, אלא שניתן להסתפק בכוונה המסותרת. אדם מכוון גם אם אינו עושה זאת באופן מודע, נשמתו היא המכוונת.

Even when someone performs the mitzvot without intention or knowledge, they can still fulfill it from the depth of their heart through the Divine strength that dwells in the hidden parts of the heart that are completely unrevealed. Meaning, of course the intention is the goal, but this type of hidden intention is sufficient. Because even if a person is not consciously directing their kavannah, their soul is still having kavannah.

7. פירוש המאירי, מסכת ראש השנה

רחוק מאוד הוא שאדם יעשה מעשה שהוא מצווה עליו (אף על פי שלא כיוון לשם מצווה) ולא יתעורר ליבו מעט על הצווי שהוא עושה. זה מה שקורה בנהג שבעולם וכוונה כזו היא המספיקה לצאת ידי חובה.

It is highly unlikely for a person to perform a commandment (even without intention that it be for the sake of that commandment) without being aroused a little by the command. This is what usually happens, and that minimal level of intention is sufficient to fulfill the mitzvah.

IV. Not all mitzvot were created equal

8. תוספות רבינו יונה מסכת ברכות דף יב עמוד א

וי"ל דאפילו מי שסובר אין צריכות כוונה, ה"מ בדבר שיש בו מעשה, שהמעשה במקום כוונה, כגון נטילת לולב דאמרינן מדאגבהי נפק ב'י, אבל במצוות שתלוי' באמירה לבד ודאי צריכות כוונה, שהאמירה היא בלב.

One can answer that even according to the position that intention is not required, this is only for a mitzvah that involves a physical action, like picking up the lulav, where [the Talmud] specifically teaches, "from the moment he picks it up, he has fulfilled his obligation." But a mitzvot that are completely verbal intention is certainly required, for the primary expression takes place in the heart.

9. ברכי יוסף (אורח חיים סימן תפ"ט ס"ק יג)

דמין פסק ס' תר"ץ (סע' יג) לענין מגילה דאם לא כיוון לצאת לא יצא, והשיג שם על הטור. הרי דגם במגילה דרבנן הצריך כוונה לצאת. ואף שהמ"מ (הל' מגילה ב,ה) כתב אולי הכל מודים במגילה. מ"מ הב"י שם תלה דין זה במחלוקת אם מצוות צריכות כוונה. א"כ לדעת מרן אין חילוק.

The Pri Chadash answers that according to the Shulchan Aruch rabbinic commandments do not require intention. But Rav Chaim Azulai takes issue with this. Because the Shulchan Aruch rules regarding Megillah that if a person had intention to fulfill the mitzvah, they fulfill the mitzvah, and if not, they do not fulfill... Megillah, like all other commandments requires intention according to those of the opinion that *mitzvot tzrichot kavanah*.

V. The Uniqueness of Megillah Reading

10. הלכות מגילה פרק א הלכה א

קריאת המגילה בזמנה מצות עשה מדברי סופרים. והדברים ידועים שהיא תקנת הנביאים. והכל חייבים בקריאתה אנשים ונשים וגרים ועבדים משוחררים.

It is a positive mitzvah ordained by the Rabbis to read the Megillah at the appointed time. It is well-known that this was ordained by the Prophets. Everyone is obligated in this reading: men, women, converts, and freed slaves. Children should also be trained to read it.

11. הלכות מגילה פרק ב הלכות ה-ז

הקורא את המגילה בלא כוונה לא יצא. כיצד היה כותבה או דורשה או מגייה אם כיון את לבו לצאת בקריאה זו יצא ואם לא כיון לבו לא יצא. קרא והוא מתנמנם הואיל ולא נרדם בשנינה יצא... הקורא את המגילה וטעה בקריאתה וקרא קריאה משובשת יצא.

A person who was reading the Megillah without the desired intent does not fulfill his obligation. What is implied? That he was writing a Megillah, explaining it, or checking it: If he had the intent to fulfill his obligation with this reading, his obligation is fulfilled. If he did not have this intent, he did not fulfill his obligation. **Should one read while dozing off, he fulfills his obligation, since he is not sound asleep.**

A person who errs while reading the Megillah and reads in an inexact manner fulfills his obligation, for we are not required to read in a precise manner.

12. ערוך השולחן סימן תרצ סעיף יט

ואם חיסר לשמוע אפילו תיבה אחת – לא יצא. ודי בהכוונה לצאת בתחילתה, ואינו צריך לכוין בכל תיבה לצאת. וגם אם לא כיון פירושו – לית לן בה, כמו שכתבתי.

And if one misses even one word – they do not fulfill their obligation. And intention to fulfill the mitzvah need only be present at the beginning of the Megillah, and one need not have intention for every single word. And even if one did not attend to its meaning, we are not concerned.

13. פרי מגדים, סימן תרפ"ט, ס"ק י"א

ואשרי מי שיש לו מגילה כשירה לו ולאשתו בעזרת נשים גם כן.

Praiseworthy is the person who has a kosher scroll for himself and for his wife as well.

V. *What should a person do if he/she misses a word of the megillah?*

14. מאמר הרב יוסף צבי רימון, מאתר צומת

בניגוד לקריאת התורה, שבה מי שהפסיד חלק מן הקריאה לא צריך להשלים אותה (לדעת רוב הפוסקים), במגילה כאמור הדין שונה. הסיבה לכך היא שבעוד קריאת התורה היא חובה המוטלת על הציבור, במגילה החיוב מוטל על כל יחיד ויחיד ולכן כל אחד חייב לשמוע את כל המגילה, מתחילתה ועד סופה.

מהי המשמעות לכך שדווקא במגילה יש הקפדה על שמיעת כל מילה? נראה, שדווקא משום שהנס שבמגילה הוא נס נסתר, הרי שכל נקודה קטנה, אף אם היא נראית שולית, יש בה הכוונה א-לקית של המציאות. ההקפדה על קריאת על מילה ומילה מרמזת לכך שאנו מודעים להנהגה אלוקית זו, גם אם לא תמיד אנו מבינים את משמעות השתלשלות האירועים במציאות.